

Ze moet zich omdraaien, om het niet uit te proesten.

„En Juffrouw”, galmt zijn stem haar toe met kanselintonatie — Sijtje zucht van verlichting: het bezoek is bijna voorbij — „Wie zijn er nu de knapste, de jongens of de meisjes?”

„Allemaal even knap”, lacht Sijtje hem beminnelijk toe.

Nadat hij Sijtje de hand heeft gedrukt en hij haar heeft meegedeeld, dat dit zijn afscheidsbezoek is geweest — er komt een nieuwe schoolopziener — wandelt hij weg.

Nauwelijks heeft hij zijn hielen gelicht, of Flip steekt zijn vinger op. Sijtje is dolblij, dat hij het geen oogenblik te voren deed. „Die man met die sik... da's me nichie.” Sijtje vindt dit een zeer zonderlinge familiebetrekking. Later pas verneemt ze, dat de moeder van Flip dienstbaar is aan des schoolopzieners vrouw.

Als de kinderen lettertjes op de leesplankjes leggen, rust Sijtje even uit van den emotioneelen ochtend. Ze zit makkelijk, haar ellebogen op de knieën, de voeten op het bordbankje. Leuk toch een kind in aandacht verloren, denkt ze. Hans zuigt uit louter inspanning zijn wangetjes in. Sijtje luistert naar den wind, de kachel trekt als een razende, de lucht zingt den hoogen schoorsteen in. Door de warmte vergist een vlieg zich in haar geboorteuur. Eerst bromt ze tegen de ramen, dan zweeft ze als een krankzinnige om Nels hoofd.

Een gevoel van welbehagen en vrede komt over Sijtje.

Het heele lokaal geurt naar bloemen, van de hyacinten op de plank bij het tuinraam. Maar meer nog houdt Sijtje van de tulpen op de hooge gele tafel vlak bij haar, witte met gele harten, net waterlelies. Ze buigt er zich over; in haar geur is het zoete van het voorjaar en het bittere van jonge bladgroenten, andijvie of molsla, als medicijn zoo opwekkend. Op de van stof blauwig overwaasde ruiten dansen de schaduwen van de nog kale iepetakken. De roode tulpen op de vensterbank lijken in de zon opeens bekers vol bloed.

Nel is het eerst met haar lettertjes klaar. „Ik ben nummer één. Is dat effe leuk. Net als gisteren,” lacht ze, haar worstarmpjes in ijver over elkaar geprest.

Ze is zelf ook leuk, vindt Sijtje, met haar leuke grijze oogen, die altijd lachen, ook als haar gezichtje in ernst is.

Met zijn handen in de zakken van den gesoigneerden colbert staat Verbaan door de lokaalruit Sijtje te bespieden. Hij staat zoo, dat ze hem niet zien kan. Hij is verliefd op Sijtje. Plotseling, en dat is niet voor den eersten keer in zijn veelbewogen leven, is hij tot de ontdekking gekomen, dat zijn vrouw hem verveelt. Verveelt door haar goedheid. Hij voelt ineens meer grieven: ze is te economisch, ze gaat te zeer in haar huishouden op. Ze houdt niet van de zee en kan niet zingen.